

kunne særligt anstrenge dette Corps's Kræfter, skulde kunne lægge Vanskeligheder i veien for en Tjeneste som den ved Jernbanerne. Jeg beklager — det maa dog ikke forstaaes som en Behreidelse og endnu mindre som en Dadel mod vort Finantsudvalg — at Udvalget ikke har foretaget noget Skridt i denne Sag; thi jeg negter ikke, at jeg troer, at det kunde have været ønskeligt for os, om Udvalget, da Indenrigsministeriet ikke har gjort det, vilde have søgt at komme til Kundskab om, hvorvidt disse Vanskeligheder fra Krigsministeriets Side ogsaa vare fuldkommen berettigede. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet i sig selv er af en noget — om jeg maa bruge det Udtryk — delicat Natur; det er en egen Sag, at disse Statstjenere, de paagældende Officere, som den høitærede Indenrigsminister vistnok med største Røie sætter Priis paa, skulle foruden deres Løn som Statstjenere have et særligt Honorar for at forrette en Tjeneste, for hvilken de jo ere lønede, og hvortil de have erholdt deres Forberedelse paa Statens Bekostning. Den Naade, hvorpaa de skulle holdes udenfor Nummer, forekommer mig ogsaa noget — jeg havde nær sagt — mistænkelig, idet jeg derved tænker mig Muligheden af, at der bliver flere Ingeniører under Høertjenesten, end vi egentlig have forudsat. Jeg nævner dette mere, fordi jeg ved en tidligere Læilighed, som i dette Dieblif er gaaet mig af Minde, har bemærket den samme Betragtning hos den enkelte Sagminister, at han ikke var ret vidende om, endfige vilde tilsvare, hvad der væsentlig hidrørte fra en anden. — Skjøndt jeg ikke hører til dem, der kunne glemme eller ville glemme, at det nuværende Ministerium har debuteret og indskrevet sig i Historien med vor gennemførte Grundlov, og skjøndt jeg antager, at vor høitagtede Indenrigsminister maaskee endogsaa har været Sjælen i denne Sag, kan jeg dog forfikkre ham, at jeg erkjender hans Nidjærhed og Dygtighed for den vigtige og vanskelige Post, han beklæder, i den Grad, at jeg er meget langt fra at ville lægge ham Vanskelighed i veien eller endogsaa søge ham fjernet. Imidlertid er det mit Overbeviisning, at naar Forslaget under Nr. 9 a ikke opnaaede Fleertal her i

Thinget sidst, ffete det udelukkende af Hensyn til den meget stærke personlige Erklæring, hvormed Ministeren forbrede dets Forkastelse. Jeg har sagt, at det er aldeles oprigtig meent, at jeg i høi Grad anerkjender Ministerens Fortjenester af det Sag, der er ham betroet, men, da dette Moment er kastet ind i Sagen, maa det være mig tilladt at sige, at jeg troer, han gjør Uret, ialtfald Uret mod den Representation, han staaer overfor, naar han i en Sag som denne om Stutteriet optræder paa den Naade, han har gjort. Jeg f. Gr. finder mig — med al Agtelse for ham — saa lidt bevæget derved, at jeg meget mere troer at skylde det, jeg sætter langt høiere end Ministeren, nemlig Folkethingets Værdighed at gaae i den modsatte Retning; just derved endnu mere end ellers anseer jeg det for min Pligt at staae paa og stemme for det Forslag, som under Nr. 9 a er stillet. Det er efter min Mening, et Forslag der ikke blot af den Grund maa have særdeles Krav paa, at man staaer fast ved dets Antagelse, at det medfører en Besparelse for Statskassen af en halv Sues Tusinde Rigsdaler om Aaret — en Besparelse, der jo i sig selv ikke er saa aldeles betydelig, men som dog bliver betydelig i et Dieblif, hvor enhver Folkerepresentant er levende gjennemtrængt af den Erkjendelse, at det er vor Pligt ikke at gjøre unødvendige eller unyttige Udgifter — men især fordi det kommer frem paa en Tid og i en Forsamling, hvor den store Fleerhed bitterlig er kommen til den Erkjendelse, at Stutteriet baade er unyttigt og unødvendigt. Jeg siger, at Forsamlingen bitterligen er kommen til denne Erkjendelse; jeg skal ikke i saa Henseende vise tilbage til de mange Forhandlinger om denne Sag, som have været førte i denne Sal og selv i den anden Sal, men jeg skal minde om, at den 18de Januar 1866 vedtoges Ophævelsen af Stutteriet her med 66 Stemmer imod 2 — jeg siger imod 2 —, og ikke nok, at det vedtoges saaledes i denne Sal, men det vedtoges i Landstingsalen med 30 Stemmer imod 13. Gr. da nu Stillingen saa forandret, eller er Stutteriets Vigtighed siden 1866 bleven saa indlysende for os?